

Påstandsdokument

i sag BS 28935/2020-ORL, Helmer Arne John Christensen
Rismosevej 12
2400 København NV

Mod **Concilio & Co advokatfirma I/S**
v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson
CVR-nr. 27205887
Hans Bekkevolds Allé 7
2900 Hellerup

giver jeg møde for indstævnte og nedlægger sammenfattende følgende

Påstande

Påstand 1:

Stadfæstelse.

Påstand 2:

Påstand 2a: Appellanten idømmes den højest mulige straf i henhold til Straffelovens § 268 (bagvaskelse), subsidiært Straffelovens § 267 (injurier).

Påstand 2b: **Beskyldningerne om, at indstævnte** har fremsat trusler, tilsidesat moms- og skattelovgivningen, herunder bogføringspligten, manipuleret med- samt forfalsket beviser, franarret appellanten penge, overtrådt sin tavshedspligt samt bondefanget, snydt og narret appellanten mv., kendes ubeføjet.

Påstand 2c: Appellanten tilpligtes til indstævnte at betale kr. 20.000,00 med tillæg af procesrente af kr. 15.000,00 fra den 11. juni 2018 til betaling sker og med tillæg af procesrente af kr. 5.000,00 fra den 1. februar 2019 til betaling sker i godtgørelse for tort, jf. Erstatningsansvarslovens § 26.

Indhold

1. **Anbringender vedr. honorarkravet, stort kr. 4.375,00 (påstand 1)**
 - 1.1 Opdragets modtagelse og honorarets rimelighed
 - 1.2 Anbringender vedr. forældelse og passivitet for så vidt angår honorarkravet
2. **De fremsatte ytringer i strafferetlig henseende (påstand 2a og 2b)**
 - 2.1 Indledning
 - 2.2 Appellantens onde tro
 - 2.3 Tidspunktet for appellants gode/onde tro
 - 2.4 Spørgsmålet om berettiget varetagelse af eget tarv
 - 2.5 Anbringender vedr. spørgsmålet om strafferetlig forældelse (Straffelovens § 96, stk. 1)
3. **Tortgodtgørelse i hht. Erstatningsansvarslovens § 26 (påstand 2c)**
4. **Appellantens proceserklæringen af 27. september 2018 og spørgsmålet om søgsmålskompetence**

Anbringender

1. Anbringender vedr. honorarkravet, stort kr. 4.375,00 (påstand 1)

1.1 Opdragets modtagelse og honorarets rimelighed

Til støtte for den nedlagte påstand 1 gøres det gældende, at **indstævnte** har leveret den ydelse, som appellanten udtrykkeligt har rekvireret og modtaget. Det gøres i den forbindelse gældende, at advokat Persson's salær er endog særdeles rimeligt, smh.m. principperne i Købelovens § 72.

Appellanten har modtaget vilkårene for advokat Persson's rådgivning, først mundtligt (jf. bilag 2), og siden, samme dag, skriftligt (jf. bilag 4 og 6).

Appellanten gav telefonisk udtryk for, at han var indforstået med vilkårene, og skriftligt har appellanten da også helt eksplicit og skriftligt anerkendt modtagelsen af ”kontorets arbejdsbetingelser” (jf. bilag 7).

Appellanten burde, dersom appellanten ikke var enig i vilkårene for rådgivningen, have underrettet advokat Persson’s kontor.

Uden andre tilkendegivelser fra appellanten, har appellanten derved også implicit accepteret det herianførte, og advokat Persson har haft en berettiget forventning om, at appellanten var indforstået med, at rådgivningen mv. fandt sted i henhold til de anførte vilkår.

Heller ikke efterfølgende har appellanten givet udtryk for, at appellanten ikke skulle være indforstået med det i vilkårene anførte, idet appellanten tværtimod på alle måder har fortsat samarbejdet, og ladet advokat Persson tro, at det kun var et spørgsmål om tid, førend testamentet skulle færdiggøres.

Det gøres i den forbindelse af indstævnte gældende, at appellanten heller ikke har reklameret over modtagelsen af faktura 82909 eller rykkerbrev af 11. maj 2016.

Det gøres af indstævnte gældende, at den leverede ydelse er mangelfri, og at der da heller ikke af appellanten er reklameret over ydelsen som sådan, førend under retssagen, hvor appellanten f.eks. pludselig hævder, at han har en datter (livsarving).

Det gøres gældende, at den, som påstår at have fået sig en ydelse, for hvilken der sædvanligvis svares vederlag, tilsagt vederlagsfrit, har bevisbyrden for, at der ikke skal betales. Denne bevisbyrde er ingenlunde løftet.

Det må i øvrigt have formodningen imod sig, at appellanten på den angivne e-mail-adresse: john-helmer@vip.cypercitey.dk har modtaget alle e-mails fra advokat Eva Persson’s kontor, på nær lige fakturaen (bilag 13) og e-mailen, hvor der rykkes for betalingen (bilag 14).

1.2 Anbringender vedr. forældelse og passivitet for så vidt angår honorarkravet

For så vidt angår appellantens anbringende om **forældelse**, gøres det **principalt** gældende, at indsigelsen er fortabt, da dette synspunkt ikke tidligere er gjort gældende.

Det bemærkes i den forbindelse, at indsigelsen først er fremkommet 2 år og 9 måneder efter, at den i sagen omhandlede faktura er blevet udstedt (jf. bilag 11), og efter, at der har verseret 2 sager ved Advokatnævnet. Under byretssagen har appellanten da også indgivet 5-6 indlæg, uden, at gøre et sådan synspunkt gældende.

Der er i øvrigt også tale om en formalitetsindsigelse, som burde være fremkommet allerede i svarskriftet, jf. Retsplejelovens § 351, stk. 4.

Subsidiært gøres det af indstævnte gældende, at der ikke er indtrådt forældelse. Dette synspunkt støtter sig på to underanbringender:

- 1) At forældelsesfristen løber fra et senere tidspunkt end den 27. januar 2014, hvor parterne første gang var i kontakt, og i øvrigt også
- 2) At forældelsesfristen i en periode på 10 måneder og 20 dage har været suspenderet

Ad 1) Forældelsesfristen løber fra et senere tidspunkt end den 27. januar 2014, hvor parterne første gang var i kontakt

Af indstævnte gøres det gældende, at forældelsesfristen ikke allerede løber fra den 27. januar 2014, hvor parterne første gang var i kontakt, og hvor der også blev udarbejdet og fremsendt udkast til testamente.

Der er tale om et fakturakrav vedr. en tjenesteydelse. Kravet på betaling af en tjenesteydelse anses som udgangspunkt for at være dagen, hvor tjenesteydelsen er præsteret. Dette er begrundet i det forhold, at kreditor ellers ensidigt kan bestemme begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen, ved blot at vente med at sende en faktura.

Det gøres af indstævnte gældende, at det **ikke** kan lægges til grund, at indstævntes tjenesteydelse allerede er præsteret den 27. januar 2014.

Indstævnte har ganske vist fremsendt et udkast til testamente, men der er alene tale om et udkast;

Filen er døbt "udkast af 27.01.2014", og i e-mailen (bilag 4) til appellanten hedder det da også, at indstævnte "fremsender [] 1. udkast til testamente".

Testamentet bærer da også præg af, at være det 1. udkast, idet der med skarpe parenteser 12 steder er markeret, at der mangler oplysninger til brug for færdiggørelsen og den endelige levering af tjenesteydelsen.

Da appellanten kvitterer for modtagelsen den 29. januar 2014 (bilag 7), takker appellanten da også for "udkast til testamente".

Af senere korrespondance fremgår det, at begge parter utvivlsomt har vidst, at testamentet endnu ikke var færdigt, og at dette beroede på appellants forhold (og kun appellants forhold).

Det bemærkes i den forbindelse, at der manglede til færdiggørelsen fuldstændig centrale og nødvendige oplysninger, nemlig det korrekte navn på arvetager og arvetagers CPR-nummer (appellanten har erkendt, at han i første omgang oplyste det forkerte navn, jf. bilag 7).

Appellanten skriver da også direkte, at indstævntes ”*oplæg samt ideer giver grund til yderligere overvejelser over nævnte emner, som [appellanten] ikke umiddelbart kan ytre [sig] om, eller tage stilling til på stående fod*” (bilag 7) (min understregning), og således lægges der også op til evt. andre ændringer i testamentet.

Det gøres på den baggrund gældende, at forældelsesfristen ikke skal beregnes fra den 27. januar 2014, men fra et betydeligt senere tidspunkt, og tidligst dér, hvor testamentet kunne være færdiggjort, fordi appellanten var fremkommet med de til færdiggørelsen nødvendige og korrekte oplysninger.

Appellanten lover at vende tilbage, og det forhold, at der ikke sendes en faktura, beror således notorisk ikke på indstævntes forhold. **Indstævnte** har i perioden efter den 27. januar 2014 afventet appellanten, som har sat sig selv i en fordringshavermora-lignende situation.

Måtte retten lægge til grund, at forældelsesfristen begynder at løbe den 27. januar 2014, tilsiges debitor en mulighed for, at *han* kan spekulere i, at forældelsesfristen er begyndt at løbe, ved bevidst at holde **indstævnte** hen. Dette har selvsagt (heller) ikke være lovgivers mening.

”Afgørelsen af, hvornår en tjenesteydelse er præsteret, kan volde problemer i praksis, f.eks. inden for rådgivningssituationer”, jf. Nygaard Oswald: ”Forældelse i praksis” (2008), side 68.

For så vidt angår advokaters arbejde, er det imidlertid fastslået, at forældelsesfristen ved retssager starter med at løbe ved dommens afsigelse, altså når advokatens arbejde utvivlsomt er færdig, jf. UfR 1948.1158/1.

På tilsvarende vis, begynder forældelsesfristen for salærkravet i en inkassosag først at løbe, når debitor har foretaget betaling, altså igen først, når advokatens arbejde utvivlsomt er færdig, jf. Nygaard Oswald: ”Forældelse i praksis” (2008), side 68.

Når navnlig henset til, at indstævnte utvivlsomt ikke har spekuleret i forældelsesfristens start ved at udskyde fakturering, men tværtimod langmodigt har afventet, at appellanten skulle vende tilbage, som han lovede, må det lægges til grund, at der ikke er indtrådt forældelse for så vidt angår den i sangen omhandlede faktura.

Når appellanten aldrig fremkom med de til færdiggørelsen nødvendige oplysninger, kan det ikke lægges til grund, at forældelsesfristen er begyndt at løbe førend den 11. december 2015, hvor faktura blev udstedt (bilag 11).

Allerede på den baggrund er kravet ikke forældet.

Ad 2) Forældelsesfristen har i en periode på 10 måneder og 20 dage været suspenderet

Af **indstævnte** gøres det videre gældende, at forældelsesfristen har været suspenderet i perioden fra den 8. juni 2016 (bilag 17) til den 28. april 2017 (bilag 19), hvor sagen verserede ved Advokatnævnet, jf. Forældelseslovens § 16, stk. 3, jf. Karnovs note 123.

Der er tale om en periode på 10 måneder og 20 dage.

I henhold til Retsplejelovens § 147a kan klagesagens parter ikke anlægge sag ved domstolene, så længe en sag behandles af Advokatnævnet. Først når Advokatnævnet har truffet afgørelse, kan hver af parterne indbringe sagen for domstolene. Der henvises i den forbindelse tillige til Retsplejelovens § 361, stk. 5.

Det havde været i strid med reglerne om God Advokatskik, hvis **indstævnte** havde indbragt sagen for domstolene i nævnte periode.

I nævnte periode på 10 måneder og 20 dage var **indstævnte** således utvivlsomt forhindret i at anlægge sag ved domstolene.

Lægges de 10 måneder og 20 dage til den 27. januar 2014, hvor parterne første gang var i kontakt med hinanden (hvor datoen *allertidligst* kan regnes fra, om end det gøres gældende, at fristen ikke allerede her begynder at løbe, se ovenfor), forældes fordringen således (tidligst) den 16. december 2017, altså ca. 3 ½ måned efter, at stævning er indgivet.

Da stævningen er indgivet den 4. september 2017, er fordringen vedr. det i sagen omhandlede testamente altså ikke forældet i henhold til Forældelseslovens § 3, stk. 1.

--oo0oo--

For så vidt angår appellants anbringende om passivitet, gøres det **principalt** gældende, at indsigelsen er fortabt som følge af manglende reklamation, smh.m. UfR 2001.2537 V.

Indsigelsen fra appellanten er ikke gjort gældende førend 2 år og 9 måneder efter, at den i sagen omhandlede faktura blev udstedt, og på et tidspunkt, hvor appellanten allerede havde indgivet 5-6 indlæg i byrets-sagen, uden, at gøre et sådan synspunkt gældende.

Der er i øvrigt også tale om en formalitetsindsigelse, som burde være fremkommet allerede i svarskriftet, jf. Retsplejelovens § 351, stk. 4.

Subsidiært gøres det gældende, at appellanten på intet tidspunkt kan have troet, at **indstævnte** havde opgivet et salærkrav, jf. også bilag 6.

Parterne har løbende været i forbindelse med hinanden, enten skriftligt eller ved tilfældige møder.

For at der kan statueres retsfortabende passivitet kræves det, at den forpligtede har været i god tro om fordringens opgivelse og at den forpligtede har indrettet sig herpå. Dette er ikke tilfældet her, og således heller ikke dokumenteret af appellanten, som har bevisbyrden for noget sådanne.

2. De fremsatte ytringer i strafferetlig henseende (påstand 2a og 2b)

2.1 Indledning

Da der ikke er ført sandhedsbevis i henhold til Straffelovens § 269, stk. 2, henstår først og fremmest spørgsmålet, om der kan siges at være tale om fornærmelige ord og handlinger og om appellanten har fremsat og/eller udbredt sigtelser for forhold, der er egnet til at nedsætte **indstævnte** advokat Persson i medborgeres agtelse (bilag 37). Det gøres gældende, at dette utvivlsomt må være tilfældet, jf. afsnit a) nedenfor.

Derudover henstår spørgsmålet, om ytringerne er fremsat til berettiget varetagelse af eget tarv, jf. afsnit b) nedenfor.

a) Er der tale om fornærmelige ord og handlinger?

Af **indstævnte** gøres det gældende, at der er tale om mange forskellige, endog meget grove, alvorlige og ondsindede (urigtige) ord og sigtelser, som - mod bedre vidende - er gentaget mange gange over en lang periode (mere end 4 år) over for et meget stort antal mennesker, herunder offentlige myndigheder og myndighedspersoner (bilag 37 og 46).

Det må således lægges til grund, at der er tale om "fornærmelige ord og handlinger" i Straffelovens forstand.

Det gøres af **indstævnte** gældende, at der ved rettens vurdering af sagen og ved strafudmålingen skal lægges vægt på følgende forhold:

- 1) **Over for hvem, de fornærmelige ord og sigtelser er fremsat og udbredt.** Det gøres gældende, at det er en skærpende omstændighed, at de fornærmelige ord og sigtelser er fremsat og udbredt over for et - potentielt - meget stort antal mennesker og myndigheder. Endvidere er det en skærpende omstændighed, at de fornærmelige ord og sigtelser er fremsat og udbredt over for en række forskellige offentlige myndigheder (SKAT, Advokatsamfundet og de danske domstole). Appellanten har helt åbenlyst sigtet mod den størst mulige skadevirkning.
- 2) **Grovheden af de fornærmelige ord og sigtelser.** Det gøres gældende, at de fornærmelige ord og sigtelser ligger i den meget grove ende af skalaen. Hvis sigtelserne var sande, ville advokat Persson kunne straffes med langvarig fængsel og tab af bestalling. Det gøres netop gældende, at beskyldningerne - for en stor dels vedkommende - vedrører forhold, der er sanktioneret i Straffelovgivningen.

- 3) **Antallet/omfanget af fornærmelige ord og sigtelser.** Det kan lægges til grund, at indstævnte ca. 150-170 gange er fremkommet med fornærmelige ord og/eller sigtelser, og at dette er en skærpande omstændighed ved vurderingen af sagen, herunder ved strafudmålingen. Når appellanten gør gældende, at "appellanten [ikke] har overskredet grænsen for et efter omstændighederne taget i betragtning acceptabelt frisprog", savner det enhver mening!
- 4) **Angrebets tidsmæssige varighed.** Det kan lægges til grund, at appellants grove injurier og bagvaskelse allerede startede omkring den 8. juni 2016 (jf. bilag 17 og 23), og at end ikke byretsdommen i 2020 synes at lække en dæmper på de grove fornærmelige ord og sigtelser. De strafbare handlinger er altså foregået over en meget lang, tidsmæssig periode på mere end 4 år. Hvis appellanten ikke dømmes en hård straf i sagen, er det ikke bare sandsynligt, men helt åbenbart, at appellanten vil fortsætte, således som han også har gjort det efter byretsdommen.
- 5) **Appellanten har haft mulighed for at rette for sig, men de fornærmelige ord og sigtelser er blot taget til i styrke og omfang.** Advokat Persson har flere gange givet udtryk for, at hun ikke kunne acceptere de stærkt injurierende og meget krænkende påstande, jf. bilag 24 (side 4) og bilag 30. Appellanten har haft en anledning til at rette for sig, også med byretsdommen. Advokat Persson har været meget langmodig, til trods for, at det har været en psykisk belastning, som bl.a. har medført, at hun har fået adressebeskyttelse.

Det bemærkes, at end ikke det forhold, at **indstævnte** den 19. december 2017 (jf. replikken af samme dato) udvidede retssagen til tillige at omhandle bagvaskelse/injurier (eller byretsdommen!), kunne stoppe appellants helt uacceptable fremfærd. Der henvises til appellants processkrifter af 2. januar 2018, 10. januar 2018, 23. januar 2018, 11. juni 2018, 1. august 2018 samt 2. august 2018, som alle indeholder meget grove injurier samt den seneste klage til advokatmyndighederne fra januar 2019 (bilag 43).

- 6) **Formen.** Det gøres gældende, at der i Straffelovens § 267's forstand ikke blot er tale om "fremsættelse", men også "udbredelse". Det er en skærpande omstændighed, at ytringerne er fremsat skriftligt og elektronisk, altså på en måde, som gør spredning og (yderligere) udbredelse ikke bare mulig, men også meget sandsynlig. Desuden er der tale om et varigt medium.

Beskyldningerne har i øvrigt objektiv karakter; "Hun er bange for at hendes svig skal komme til kendskab", "Bilag 2 er et falsum og konstrueret til lejligheden" (bilag 26), "Så ikke alene er her tale om moms unddragelse, men også om unddragelse af skatpligtige indtægter" (bilag 29), "[] til-sidesættelse af moms og skattelovgivning, samt bogføringspligt og fakturerings snyd" (svarskrift af 2. december 2017) mv. Hvis sådanne udtalelser skulle være "subjektive betragtninger" med den konsekvens, at de er straffri, således som appellanten hævder i sit seneste processkrift, vil intet kunne straffes som injurier:

Det er en (meget) skærpende omstændighed, at appellanten tværtimod over for både retten og advokatmyndighederne henviser til, at skattemyndighederne skulle være enig i appellants vanvittige betragtninger ("skat opfordrede kraftigt klager til at rette henvendelse og anmelde virksomheden som snyd" og lign.), og således kan det selvfølgelig udelukkes, at der skulle være tale om "ikkeinjurierende subjektive vurderinger", således som det hævdes.

7) De fornærmelige ord og sigtelser er fremsat uden nogen rimelig anledning, se nedenfor.

2.2 Appellantens onde tro

Det er sandsynligt, at appellanten kan have været i god tro ved fremsættelsen af visse af de fornærmelige ord og sigtelser (dog kun indtil, sagen blev nærmere belyst, jf. nedenfor), som således alene kan - og skal - straffes i henhold til injurielovgivningen.

Appellanten kan dog *utvivlsomt* ikke have været i tvivl om, at det var urigtigt, da han beskyldte indstævnte for at have benyttet "manipulerede lydbånd".

Der er her tale om en meget grov sigtelse, som - hvis den var rigtig - ville medføre en hård straf for en advokat.

Således er der med f.eks. nævnte sigtelse utvivlsomt tale om bagvaskelse.

Noget tilsvarende gør sig gældende med udsagn som

- "*Bilag 1 er opdigtet*", og "*uden virkelighed og latterligt.*"
- "*Bilag 2 er et falsum og konstrueret til lejligheden.*"

Det er korrekt, at faktura 82909 (bilag 12) ikke var forsynet med et CVR-nr.

Det gøres imidlertid gældende, at appellanten på intet tidspunkt reelt kan have været i tvivl om, hvem som var afsender og udsteder af fakturaen:

- 1) For det *første*, fremgår det af fakturaen selv (jf. bilag 12), at den vedrører "oprettelse af testamente", og "juridisk bistand v/advokat Eva Persson" i perioden fra den 27. januar 2014.
- 2) For det *andet*, modtog appellanten sammen med fakturaen en time/sags-oversigt (bilag 12). Dette dokumenteres af fakturaen selv (bilag 11) og af fremsendelses-e-mailen (bilag 13). På time/sags-oversigten (bilag 12) fremgår det, at den er fra "Paragraph3 advokatfirma".
- 3) For det *tredje*, blev fakturaen fremsendt pr. e-mail (jf. bilag 13). Af e-mailen fremgår følgende:

”CONCILIO & CO er et kontorfællesskab mellem to selvstændigt virkende advokatfirmaer: Paragraph3 advokatfirma I/S (CVR-nr. 27205887) og Rebernik & Scheel advokatanpartsselskab (CVR-nr. 29181918)”.

Fakturaen blev genfremsendt den 11. maj 2016 (jf. bilag 14). Af e-mailen fremgår følgende:

”CONCILIO & CO er et kontorfællesskab mellem to selvstændigt virkende advokatfirmaer: Paragraph3 advokatfirma I/S (CVR-nr. 27205887) og Rebernik & Scheel advokatanpartsselskab (CVR-nr. 29181918)”.

Også da der den 27. maj 2016 (jf. bilag 15) blev rykket for betalingen, blev sagsøgte informeret som følger:

”CONCILIO & CO er et kontorfællesskab mellem to selvstændigt virkende advokatfirmaer: Paragraph3 advokatfirma I/S (CVR-nr. 27205887) og Rebernik & Scheel advokatanpartsselskab (CVR-nr. 29181918)”.

- 4) For det *fjerde*, havde sagsøgte da også, allerede *inden* fakturaens udstedelse, modtaget en henvendelse af 3. marts 2015 fra advokat Persson (bilag 10), hvori navneændringen blev forklaret. Af brevet fremgår bl.a. følgende:

”CONCILIO & CO er et kontorfællesskab mellem to - også fremover - selvstændigt virkende advokatfirmaer: Paragraph3 advokatfirma I/S (CVR-nr. 27205887) og Rebernik & Scheel advokatanpartsselskab (CVR-nr. 29181918).

Det vil altså være navnet CONCILIO & CO advokatfirma, du støder på fremover, når vi skriver til dig eller hvis du ringer op til os. Rådgivningen ydes imidlertid fortsat formelt set af undertegnede i Paragraph3 advokatfirma I/S’ regi, og alle sager fortsætter helt som sædvanligt”.

- 5) For det *femte*, har sagsøgte da også den 27. januar 2014 modtaget ”Velkomstbrev” fra advokat Persson, hvor CVR-nummeret er nævnt 2 gange (se side 4 og 9).
- 6) Endelig, for det *sjette*, fremgik det da også af sagsøgers hjemmeside (min. 3 steder), at Paragraph3 var en del af kontorfællesskabet Concilio & Co. (Bilag 40, 41 og 42)

Henset til ovenstående forhold kan det ikke tillægges betydning, at fakturaen selv ikke var forsynet med et CVR-nr., og appellanten har selvsagt ikke haft føje til at anse de 150-170 meget grove fornærmelige ord eller sigtelser for sande.

I øvrigt er det korrekt, at der i påkravet (jf. bilag 16), henvises til ”faktura 13444”. 13444 er journalnummeret, ikke fakturanummeret. Brevet blev imidlertid sendt et par få timer efter, at advokat Persson og appellanten havde talt i telefon om fakturaen, hvilket også fremgår af brevet (bilag 16):

”Advokat Eva Persson har med meget stor ærgrelse i dag konstateret, at De tilsyneladende ikke har til hensigt at betale”.

Således har appellanten på intet tidspunkt (heller) været i tvivl om, hvilken faktura der blev henvist til, og indsigelsen om fakturanummeret er da også først fremkommet med advokatens processkrift af 27. september 2018, altså næsten 3 år senere. I appellants mange henvendelser til Advokatnævnet henvises konsekvent til det korrekte fakturanummer. Ingen af parterne har tilsyneladende været opmærksom på denne skrivefejl i brevet førend september 2018, og således er skrivefejlen aldeles uden relevans for injuriersagen her, som vedrører ytringerne fremsat indtil den 2. august 2018.

2.3 Tidspunktet for appellants gode/onde tro

Det gøres i den forbindelse gældende, at evt. god tro skal have foreligget på fremsættelsestidspunktet, altså således også (f.eks.) den 2. januar 2018, 10. januar 2018, 23. januar 2018, 11. juni 2018, 1. august 2018 og 2. august 2018 (hvor appellanten har indgivet nye processkrifter med meget grove injurier) samt ultimo januar 2019 (hvor appellanten er fremkommet med endnu en klage over for advokat Perssons kollegiale organer) samt efter byretsdommen.

Så sent som den 17. september 2020 har appellanten da også i retten hævdet, at **indstævnte** er ”et ”fup-firma”, jf. den som bilag 47 fremlagte retsbog af 17. september 2020 i sag BS-6031/2020-FRB.

Det må kunne lægges til grund som helt usandsynligt, at appellanten efter den første klagesag ved Advokatnævnet (hvor alt er forklaret (på ny)), samt, så sent som i januar 2019 og september 2020, har været i god tro om de fremsatte ytringer, og således er de fornærmelige ord og sigtelser naturligvis ikke straffri.

2.4 Spørgsmålet om berettiget varetagelse af eget tarv

Det kan selvsagt heller ikke lægges til grund, at ytringerne skulle være fremsat til berettiget varetagelse af eget tarv. Der er tale om, at appellanten er mødt med en faktura på kr. 4.375 (jf. bilag 11), og at dette har afstedkommet, at der over mere end 4 år kontinuerligt er fremsat og udbredt meget grove injurier over for en række forskellige offentlige myndigheder (SKAT, Advokatnævnet og de danske domstole), indstævntes personale m.fl., og altså således også modtagere, som intet har med fakturaen/inkassosagen at gøre.

De fleste af de grove sigtelser har heller intet med fakturaen/inkassosagen at gøre.

Disse forhold udelukker således et synspunkt om, at ytringerne skulle være fremsat til berettiget varetagelse af eget tarv.

Under alle omstændigheder gøres det gældende, at der aldeles mangler proportionalitet mellem på den ene side det forhold, at der på fakturaen selv ikke var anført et CVR-nr., og på den anden side de meget grove injurier gennem mere end 4 år.

Indtil advokat Persson tillod sig at sende faktura for sit arbejde, blev hun benævnt ”skatter”, og det kan således lægges til grund, at de meget grove og helt urimelige fornærmelige ord og handlinger samt sigtelser alene skyldes en faktura på kr. 3.500 ekskl. moms.

Sammenfattende gøres det gældende, at appellanten vedholdende og systematisk har forsøgt at sværte advokat Persson over for personer og offentlige myndigheder - også indtil tidspunktet, hvor det utvivlsomt må have stået appellanten klart, at sigtelserne ikke var sande - og at han har udvist kynisme og respektløshed uden sidestykke. Der er således tale om kerneområdet for bagvaskelse, og appellanten bør idømmes den højest mulige straf i henhold til Straffelovens § 268, subsidiært Straffelovens injuriebestemmelse.

2.5 Anbringender vedr. spørgsmålet om strafferetlig forældelse (Straffelovens § 96, stk. 1)

Den 19. december 2017 blev der i retten nedlagt påstand om straf mv. i henhold til injurielovgivningen. På den baggrund kan det med henvisning til Straffelovens § 96, stk. 1 lægges til grund, at ingen af de ytringer mv., der er fremsat/udbredt efter den 19. juni 2017, kan siges at være strafferetligt forældede.

Nærværende sag er imidlertid meget speciel, idet de grove injurier og bagvaskelsen - mere eller mindre - er fortsat i samme styrke og med samme intensitet gennem mere end 4 år, herunder i januar 2019, hvor appellanten indbragte sin - vist nok - 5. klage til Advokatnævnet, jf. bilag 43, under hovedforhandlingen i 2019 men også i september 2020 på et retsmøde i sag BS-6031/2020-FRB.

Umiddelbart har **indstævnte** ikke kunne finde fortilfælde, der er så alvorlige, hvor de grove beskyldninger er fortsat i uformindsket styrke under selve injurienesagen.

I en klage fra januar 2019 (bilag 43) henviser appellanten til sine tidligere klager (og fremsender kopier), og det heri fremførte må således betragtes for værende genfremsat i januar 2019, uanset hvornår de enkelte klager er indbragt.

Allerede derfor er alle de over for Advokatnævnet fremsatte ytringer ikke strafferetligt forældede, jf. Straffelovens § 96, stk. 1.

Det samme gør sig gældende for så vidt angår det i processkrifterne anførte, navnlig henset til, at appellanten på intet tidspunkt har kaldt processkrifterne tilbage, men tværtimod nidkært selv f.eks. har vogtet over, at de alle blev medtaget i ekstrakten i landsretssagen.

I øvrigt beskyldes advokat Persson i denne 4. eller 5. klage fra appellanten for f.eks.

- “bedrag” og “løgne”
- at benytte mig af “uredelige uetiske falske dokumentationer”
- “igen” at bruge e-mail som “falsk dokumentation” (gentages flere gange)

Yderligere beskyldes advokat Persson for “løgne og bedrag over for myndigheder og advokatsamfundet”, ligesom appellanten anfører, “det er uomtvisteligt at det tidligere er dokumenteret, at advokat Eva Persson har tilsidesat advokatsamfundets etiske regler” (igen en objektiviseret ytring, der finder sin ekstra styrke i, at der (løgnagtigt) henvises til noget, som (over for myndighederne) skulle være dokumenteret tidligere).

Disse sidstnævnte ytringer/sigtelser er særligt grove, da de utvivlsomt ikke er korrekte, og da der da heller ikke er ført sandhedsbevis for disse. Ytringerne/sigtelserne er fremsat mod bedre vidende, og for at skade mest muligt. Der er tale om en fortsættelse af den chikane, **indstævnte** har været udsat for siden den 28. maj 2016, hvilket der skal tages højde for ved strafudmålingen.

Heller ikke disse ytringer kan selvsagt være strafferetligt forældede, allerede fordi de - paradoksalt nok - er fremsat **efter** injurienes anlæg.

Endelig gøres det sammenfattende generelt gældende, at der er tale om en sådan indbyrdes sammenhæng mellem udtalelserne fra appellanten, som netop - når de ses sammen - er ekstremt krænkende, påtrængende og voldsomme. Således skal forbrydelsen betragtes samlet, med den konsekvens, at adgangen til privat påtale af alle ytringerne siden 2016 ikke er bortfaldet i henhold til Straffelovens § 96, stk. 1.

3. Tortgodtgørelse i hht. Erstatningsansvarslovens § 26 (påstand 2c)

Af **indstævnte** gøres det til støtte for den nedlagte påstand 2c gældende, at **indstævnte**, herunder advokat Eva Persson, gennem 4 år har været udsat for endog særdeles grove, usande og meget alvorlige beskyldninger i et omfang helt uden sidestykke. Der henvises desuden til det under pkt. 2 anførte.

Der er tale om beskyldninger, som løbende og vedholdende er fremsat over for **indstævnte**, indstævntes personale, domstolene, Advokatnævnet og - ifølge appellanten selv - også medierne (4 dagblade).

Disse meget grove beskyldninger er fulgt op af min. 5 helt ubegrundede klager til Advokatnævnet. I alle sagerne er advokat Persson blevet frifundet for appellantens beskyldninger om, at advokat Persson skulle have tilsidesat god advokatskik, hvis ikke sagerne er blevet afvist af Nævnet.

Ikke desto mindre - og til trods for, at appellanten altså positivt *må* vide, det ikke er rigtigt - hævder appellanten så sent som i januar 2019 (jf. bilag 43) - at “det er uomtvisteligt at det tidligere er dokumenteret, at advokat Eva Persson har tilsidesat advokatsamfundets etiske regler”.

Både **indstævnte** selv og indstævntes advokat i byretten, advokat Ulla Wulff, er da også efter byretsdommen blevet stævnet af appellanten med påstand om fængselsstraf, tortgodtgørelse mv. - Begge sager er dog blevet afvist af retten i Lyngby.

Af **indstævnte** gøres det gældende, at det psykisk har været meget hårdt for advokat Persson at være forfulgt af appellanten på den måde, og at det har hat store menneskelige konsekvenser, også for hendes sociale liv. På den baggrund har hun da også fået adressebeskyttelse.

Indstævnte er blevet forfulgt gennem mere end 4 år og er mødt med krænkende, påtrængende og voldsomme angreb.

Det skal i den forbindelse tillægges værdi, at ytringerne er fremsat fuldstændig uprovokeret og at hverken **indstævnte** som virksomhed eller advokat Persson én eneste gang har "svaret igen" gennem de mere end 4 år.

I opadgående retning i forhold til tortgodtgørelsens størrelse skal der desuden lægges vægt på, at ytringerne har været både ment- og egnet til ganske betydeligt at skade **indstævnte** som virksomhed men også advokat Persson i hendes virke som selvstændig advokat.

Der er med andre ord ikke kun tale om en social og personlig belastning, men også en betydelig forretningsmæssig belastning.

Det er en yderligere skærpende omstændighed, at ytringerne er fremsat skriftligt og elektronisk og dermed på en måde, der gør en yderligere udbredelse af ytringerne mulig og meget sandsynlig, herunder at appellanten da netop også truer med at ville udbrede de ulovlige sigtelser til andre.

På den baggrund gøres det sammenfattende gældende, at der er hjemmel til at tilkende **indstævnte tortgodtgørelse med kr. 20.000 for de mere end 150 overtrædelser af injurielovgivningen.**

Endelig gøres det af **indstævnte** ex tuto gældende, at en evt. strafferetlig forældelse af ansvaret for visse af ytringerne er tortgodtgørelsen i henhold til Erstatningsansvarslovens § 26 uvedkommende.

Ansvaret efter Erstatningsansvarslovens § 26 forældes i hht. Forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1 først 30 år efter den skadevoldende handlingens ophør, subsidiært 10 år efter, og således er kravet på tortgodtgørelse i henhold til Erstatningsansvarsloven under alle omstændigheder ikke forældet.

Uanset om Østre Landsret således slår fast, at appellanten kan straffes for overtrædelse af Straffelovens bestemmelser, vil der således være grundlag for at tilkende **indstævnte** tortgodtgørelse i henhold til Erstatningsansvarsloven.

4. Appellantens proceserklæringen af 27. september 2018 og spørgsmålet om søgsmålskompetence

For så vidt angår appellants påstand om afvisning af sagen gøres det af **indstævnte** principalt gældende, at parterne har indgået en bindende og gyldig procesaftale, smh.m. UfR 1982.381 og UfR 2019.3344.

Således har appellanten - bistået af dennes advokat - den 27. september 2018 helt eksplicit frafaldet indsigelsen om, at **indstævnte** ikke skulle være forurettet i sagen. Af nævnte processkrift fremgår det endvidere - helt eksplicit - at det er appellanten personligt, som har instrueret advokaten om at meddele dette over for retten og indstævnte, ligesom beslutningen tilmed er begrundet (også i appellants egne forhold).

Begge parter har da også efterfølgende indrettet sig på nævnte procesaftale, idet ingen af parterne har behandlet spørgsmålet i deres påstandsdokumenter, ligesom spørgsmålet heller aldrig blev behandlet af parterne under hovedforhandlingen i byretten.

Havde det således ikke været pga. byretsdommerens genoptagelse af forberedelsen den 9. december 2019 (altså længe efter, at sagen var blevet hovedforhandlet og optaget til dom), hvor retten anmodede om parternes eventuelle bemærkninger til spørgsmålet, havde appellanten da heller ikke gjort synspunktet gældende på ny, da det - helt åbenbart - var et synspunkt, som var frafaldet.

Det bemærkes, at straffesager, der påtales af private, behandles efter reglerne om den borgerlige retspleje, jf. Retsplejelovens § 989. Særegne for den borgerlige retspleje - civilprocessen - er forhandlings- og dispositionsmaksimerne, jf. også principperne i Retsplejelovens § 338 og 344, hvorefter at retten skal træffe sin afgørelse på grundlag af de af parterne fremsatte krav og tilvejebragte oplysninger, idet parterne i almindelighed frit kan disponere over sagens genstand.

"Parterne bevarer under processen den adgang, de i øvrigt har til at råde over det materielle retsforhold, der er sagens genstand, og deres aftaler herom må derfor respekteres af retten, også selvom præceptive regler fraviges", jf. Gomard og Kistrup: "Civilprocessen" (6. udgave), side 26.

"Parterne kan begrænse og klargøre sagen ved udtrykkeligt at aftale eller entydigt at erklære, at visse krav eller kendsgerninger ikke vil blive bestridt eller ikke vil blive gjort gældende" (smh.m. side 545 (afsnit 28.3.2)).

Det gøres på den baggrund gældende, at parternes udtrykkelige aftale fra september 2018 skal anses for gyldig, ikke mindst henset til, at appellanten var repræsenteret af advokat, og at aftalen da også var i appellants egen interesse (efter det oplyste havde appellanten selv et ønske om "at få en afslutning på sagen [snarest]").

Det vil da også være helt urimeligt for **indstævnte** og medføre tab af rettigheder, hvis procesaftalen tilsidesættes.

Subsidiært gøres det gældende, at visse af de særdeles grove, ærekrænkende udtalelser retter sig direkte mod virksomheden **Concilio & Co** advokatfirma. Allerede derfor er virksomheden som sådan - i hvert fald i forhold til sådanne udtalelser - også forurettet i Retsplejelovens § 725's forstand.

Sagen da også er anlagt af **Concilio & Co**, v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson. Frem til den 27. november 2017 var navnet "Paragraph3 advokatfirma". Uanset navneskiftet har virksomheden haft samme CVR nr. (27205887) i alle årene.

Concilio & Co advokatfirma er et I/S er en personligt ejet virksomhed, som ejes af flere i forening, og interessentskabet har ingen selvstændig rets- og partsevne, idet rets- og partsevnen er knyttet op på ejerne. Således er advokat Eva Persson personligt også allerede derfor part i søgsmålet.

Allerede derfor gøres det gældende, at **indstævnte** må betragtes for værende forurettet - og var rette sagsøger - i sagen i byretten, jf. Retsplejelovens § 338.

Bevisførelse

Som bilag fremlægges og påberåbes de på sagsportalen *uploadede* dokumenter.

Øvrige beviseligheder

Under hovedforhandling vil advokat Eva Persson afgive partsforklaring.

Momsregistrering

Indstævnte er momsregistreret.

Hellerup, den 22. september 2021
Concilio & Co

Anja Brøndtved
advokat (prøve)

